

[Finansministeren.]

I forslaget § 1, 2. punktum, foreslås en ændring, der er en følge af de nye regler i ligningsloven om skattepligtens indtræden ved tilflytning her til landet.

Med henblik på det forslag til lov om sømandsskat, der for tiden behandles i folketinget, er der endvidere i § 3, stk. 1, indsat en bestemmelse om, at børnetilskud ikke skal kunne modregnes i sømandsskat.

Jeg skal endelig for det høje ting fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om beskatning af frugtplantager.*

Ifølge loven af 11. juni 1954 om beskatning af frugtplantager skal der for ejendomme, hvortil der hører frugtplantage på 2 000 m² eller derover, efter begæring fra ejeren foretages en særskilt ansættelse af, hvor stor en del af vurderingssummen til ejendomsskyld der falder på beplantningen med frugttræer. Hvor sådan særskilt ansættelse er foretaget, fritages ejendommen for ejendomsskyld til staten og til amtskommunen af den del af den afgiftspligtige forskelsværdi, der falder på beplantningen. Efter lovens § 2, stk. 2, er kommunalbestyrelserne i by- og sognekommunerne bemyndiget til at tilstå ejendommen tilsvarende fritagelse for den almindelige kommunale ejendomsskyld.

Repræsentanter for landsforeningen „Dansk Frugtavl“ har oplyst over for mig, at de fleste, men ikke alle kommuner, hvori der findes frugtplantager, har gjort brug af denne adgang til at fritage for kommunal grundskyld, og landsforeningen har påpeget det uheldige i, at der på den måde er opstået uensartede beskatningsvilkår for frugtplantageejerne.

Da det må anses for rimeligt, at erhvervet udøves under så ligelige vilkår som muligt, foreslås det derfor, at den fritagelse, dele af erhvervet i dag har for ejendomsskyld til staten og amtskommunen, udstrækkes til også at gælde ejendomsskylden til kommunen.

Der kan imidlertid ikke helt ses bort fra, at en sådan generel fritagelsesregel vil kunne påvirke enkelte kommuners økonomi føleligt, og jeg har derfor fundet det rigtigt, at sådanne kommuner ved henvendelse til indenrigsministeren kan opnå, at fritagelses-

bestemmelsen ikke eller dog kun delvis skal gælde for vedkommende kommuner.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til lovforslagets bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om folketingets ombudsmand.*

Efter § 15 i ombudsmandsloven af 1954 skulle loven tages op til revision i folketingsåret 1956-57, men det blev i fjor ved en lovændring bestemt, at revisionen skulle udskydes et år.

Forslaget går ud på, at revisionen af loven udsættes endnu et år. Om baggrunden herfor kan jeg oplyse følgende. Det vigtigste problem, der opstår ved overvejelserne af en ændring af loven, er spørgsmålet om at udvide ombudsmandens kompetence til også at omfatte den kommunale forvaltning. Dette spørgsmål har været forelagt de kommunale hovedorganisationer, der i en skrivelse af 30. januar i år har udtalt, at argumenterne imod indførelse af ombudsmandskontrol med kommunerne er så tungtvejende, at organisationerne må nære betænkelighed ved, at en sådan ordning indføres, og de henstiller, at overvejelserne herom i hvert fald foreløbig stilles i bero i nogle år. Med hensyn til organisationernes begrundelse for dette standpunkt henviser jeg til den nævnte skrivelse, der er optrykt som bilag til forslaget.

Justitsministeriet har bedt folketingets ombudsmand udtale sig om, hvorledes han ser på de fremsatte indvendinger mod udvidelse af hans kompetence, og ministeriet har den 6. marts modtaget en sådan udtalelse.

Spørgsmålet vil nu blive overvejet i justitsministeriet og i regeringen.

Under henvisning hertil foreslås revisionen af loven udsat 1 år.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Derefter har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i færdselsloven.*

[Justitsministeren.]

Det fremsatte lovforslag kan ikke betegnes som nogen gennemgribende ændring i de gældende regler om hyrevogne. Som det fremhæves i bemærkningerne, er der alene tale om at genindføre en adgang, der bestod før den 1. juli 1955 for kommunalbestyrelserne til at fastsætte takster for kørsel ikke alene for droscher, men også for andre til erhvervsmæssig personbefordring godkendte biler.

Som der er redegjort for i motiverne til forslaget, er der siden gennemførelsen af de nye regler i 1955 indtruffet en ny udvikling inden for hyrevognserhvervet, og det er mit håb, at en gennemførelse af lovudkastet vil sætte bom for de ubehageligste former for misbrug med hensyn til taksterne for hyrevognskørsel, som denne udvikling kan danne grobund for.

Jeg skal herved anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endelig har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om forbud mod visse fyrværkeriartikler*.

Som det anføres indledningsvis i bemærkningerne til lovforslaget, er dette foranlediget af en folketingsbeslutning af 18. februar 1958. Jeg vil dog gerne fremhæve, at det ikke har været mig nogen overvindelse at efterkomme beslutningen.

I princippet bør man ganske vist være tilbageholdende med udstedelse af forbud, der ikke er strengt påkrævede. I det foreliggende tilfælde er der dog efter min opfattelse tale om et forbud, som gør så ringe indgreb i de enkelte borgeres frihed, at kravet i den positive motivering for forbuddet må mindskes tilsvarende. Det er jo nemlig værd at understrege, at der ikke bliver tale om at forbyde nytårsfyrværkeri, men kun den særlige form for fyrværkeri, som er lagt an på at virke ved overdreven støjudfoldelse.

At den årlige affyring af kanonslag på den anden side er en betydelig gene for mange mennesker, vel navnlig gamle mennesker og

små børn, er vel på den anden side ubestrideligt, og jeg finder det derfor naturligt, at der nu ad lovgivningens vej trækkes en passende grænse for det, der kan tillades på dette område.

Om denne grænse trækkes rigtigt i forslaget § 2, vil selvfølgelig altid kunne diskuteres, men jeg har tilstræbt ved bestemmelsen nogenlunde at trække grænsen mellem, hvad man i daglig tale forstår ved henholdsvis kinesere og kanonslag.

Idet jeg med hensyn til lovforslagets enkelte bestemmelser i øvrigt tillader mig at henvise til bemærkningerne til forslaget, skal jeg anbefale dette til tingets velvillige behandling.

Handelsministeren (Philip): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse*.

De vigtigste bestemmelser i lovforslaget er bestemmelsen i § 1, nr. 2, hvorved der søges tilvejebragt beskyttelse mod uhjemlet brug her i landet af de navne og kendetegn, som anvendes af de af De Forenede Nationer oprettede organer eller af andre mellemstatlige organisationer, samt bestemmelsen i samme paragraf, nr. 3, om forbud mod bortlodninger i reklameøjemed. De øvrige bestemmelser i forslaget tager sigte på en i det væsentlige teknisk ajourføring af enkelte paragraffer i konkurrenceloven.

På De Forenede Nationers første plenarforsamling i 1946 vedtoges en resolution om beskyttelse af organisationens navn, og i overensstemmelse hermed blev der ved lov af 23. marts 1948 optaget et forbud i konkurrenceloven mod enhver uhjemlet brug her i landet af De Forenede Nationers navn og kendetegn.

I de senere år er der fra andre internationale organisationers side fremkommet tilsvarende henstillinger. På den inden for UNESCO i 1954 afholdte generalforsamling blev der således vedtaget en resolution om tilvejebringelse af beskyttelse mod misbrug,